

„Az életben az első húsz év tart a legtovább”ⁱ

Batta Cintia

Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Gyermekvédelmi Központ, Gyermekotthon

Üdvözlök mindenkit! Tamás vagyok, 17 éves átlagosnak mondható srác. Vagy mégsem?! Már pályát választani sem volt egyszerű, mert sok mindenben nem én választhattam, hanem az élet választott ki engem.

Ajtók csapódtak az orromra, és záródtak be előttem eddigi életem során. Hol én döntöttem rosszul, hol mások döntöttek a fejem felett. Most pedig a nagykorúság küszöbén nagy vizsga előtt állok. A nagybetűs életre is készülök, de félek tőle, hogy olyan lesz, mint a szüleimnek ezért ez ellen próbálok tenni.

Az itteni élet jó, de meg kell szokni. Sok gyermek - aki otthon lakik – fél ettől a helyzettől, egy részben megértem őket, mert én is félttem. Másrészben nem értem meg, mert e szerint különböztetnek minket, úgy ahogy feketétől a fehéret.

Az otthonban nekem jó, jól bánnak velem a nevelők, igaz nem minden gyermekkel jövök ki. De ez mind azért van, mert nagy az igazságérzetem. Jó iskolába járok, jó tanárim vannak. Én örülök neki, hogy ebben az otthonban lehetek a sok csalódás, és fájdalom után. Nem véletlenül megy nekem kicsit nehezebben elérni a céljaimat, mint egy átlagcsaládban felnövő gyereknek. Legtöbbször a „vargabetűk” árán bírom elérni céljaim. Közben működtek a hátráltatóim. „A múlt ködéből előbukkan egy eset”.ⁱⁱ

Hat és fél éves korom óta vagyok bent a gyermekvédelmi rendszerben. Azért kerültem be, mert a jégvihar levitte a családi házunkat, és ezután nem volt biztosítva a lakhatásunk. A tesóimmal egy nevelőszülőhöz kerültünk. Édesapám felakasztotta magát mikor még 8 éves lehettem. Édesanyám hét évig nem jött hozzánk látogatni. Időközben kiderült, hogy a nevelő szülők rokonaink. 14 és fél évesen mégis megerőszakolt a nevelőszülőm. Eltitkoltam pár hónapig, aztán rájöttem, hogy vissza akarnak minket adni. Én akkor éppen nem voltam otthon, és értem jöttek. Útközben megverték nagyon csúnyán. Mikor hazaértünk láttam az embereket, akik értünk jöttek, de én nem tudtam magam fékezni és megszórtam a nevelőszülőm. Aztán elhoztak onnan egy ideiglenes otthonba.

A nyomozás és minden akkor elég jól ment, időközben meghalt az ember, pedig megérdemelte volna a büntetését! Majd idővel rossz barátokat fogtam ki. Bele vezettek mindenbe, a drogozásba, a füvezésbe és a prostitúcióba is.

Nem tudtam, hogyan szabadulhatnék meg ettől az élettől. De aztán tudtam, hogyha visszajövök az otthonba, és nem szököm tovább, biztonságban vagyok, és akkor legalább viszem is valamire.

Kiderül a világ az alagút végén.

Gyarapítja emlékeimet. A múltat megváltoztatni nem tudom, az emlék az mindig emlék marad. Megpróbálok másképpen élni, mint ahogy felnöttem. Ezentúl arra törekszem, hogy előttem ne ajtók csukódjanak be, hanem minél több ajtót nyissak ki. Azt tanácsolom minden „otthonos” vagy nevelőszülő gyermeknek, hogy próbáljatok nyitottabbak lenni a világ felé. Az ne zavarjon titeket, hogy a többiek mit mondanak, ne dőljetek be senkinek! Akiről azt hiszitek – úgy ahogy én is – az „igaz barátból” is lehet rosszakaród!

Remélem tanulságosnak tartjátok az én életem példáját.

ⁱ Herczegné Csorba Aranka – Szókincsfejlesztő kifejezések, Az élet filozófiája fejezet 46. oldal

ⁱⁱ Herczegné Csorba Aranka – Szókincsfejlesztő kifejezések, Baráti környezet fejezet 61. oldal